

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSSR ze dne 17.04.1980, sp. zn. Tov 1/80, ECLI:CZ:NS:1980:Tov.1.1980.1

Číslo: 17/1981

Právní věta: Pod pojmem voják z povolání v ustanovení § 283 odst. 2 písm. a) tr. zák. je třeba rozumět i vojáka v další službě.

Soud: Nejvyšší soud ČSSR

Datum rozhodnutí: 17.04.1980

Spisová značka: Tov 1/80

Číslo rozhodnutí: 17

Číslo sešitu: 1

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Policisté, Vojáci

Předpisy: 140/1961 Sb. § 283 odst. 1
§ 283 odst. 2 písm. a) 92/1949 Sb. § 20 odst. 1 písm. c)
§ 37

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

V řízení proti uprchlému podle § 302 a násl. tr. ř. Nejvyšší soud ČSSR podle § 256 tr. ř. zamítl odvolání obhájce obžalovaného proti rozsudku vyššího vojenského soudu ze dne 14. 12. 1979.

Z odůvodnění:

Nejvyšší soud ČSSR přezkoumal podle § 254 odst. 1 tr. ř. z podnětu odvolání zákonnost a odůvodněnost všech výroků rozsudku, proti nimž může odvolatel podat odvolání, i správnost postupu řízení, jež mu předcházelo, a neshledal důvodným odvolání obhájce obžalovaného, směřující toliko do výroku o trestu.

Nejvyšší soud ČSSR se nejprve zabýval úplností a správností skutkového stavu, jenž byl podkladem pro napadené rozhodnutí. V tomto směru dospěl k přesvědčení, že soud prvního stupně nepochybil, vzal-li na podkladě zhodnocení výsledků dokazování provedeného v hlavním líčení za prokázáno, že obžalovaný býv. por. v další službě J. B., tedy jako voják z povolání, který byl v době od 9. 8. do 10. 8. 1979, podle podepsaného prohlášení povinen uchovávat státní tajemství, bez povolení opustil svůj vojenský útvar a s celou rodinou odejel ilegálně do ciziny, kde se dosud zdržuje.

Uvedený skutek byl vyšším vojenským soudem správně kvalifikován jako trestný čin zběhnutí do ciziny podle § 283 odst. 1, 2 písm. a), c) tr. zák. V této souvislosti se Nejvyšší soud ČSSR zabýval

výkladem pojmu „voják z povolání“ v ustanovení § 283 odst. 2 písm. a) tr. zák. a uvedl k tomu toto:

Podle § 20 odst. 1 písm. c) zák. č. 121/1978 Sb. (branný zákon) vojenská činná služba zahrnuje též „další službu“ (§ 37 bran. zák.), kterou jsou povinni vojáci, kteří vykonali základní službu a kterým bylo na jejich žádost povoleno, aby vykonali další službu. Z čl. 93 a 95 služ. předpisu FMNO - Všeob-P-2-č (práv.) vyplývá, že jde o druh činné služby, která se vykonává jako vojenské povolání, že se od služby vojáků z povolání odlišuje svou dočasností, přičemž ustanovení tohoto předpisu, týkající se průběhu služby vojáků z povolání, se obdobně vztahují i na poddůstojníky, praporčíky a důstojníky v další službě.

Dále je třeba uvést, že vojáci z povolání, stejně jako vojáci v další službě, mají podle hlavy VI. citovaného služebního předpisu stejná práva a povinnosti s výjimkami, které se nedotýkají podstaty této služby jako vojenského povolání. Rovněž z čl. 2 předpisu Všeob-P-16 (práv.) vyplývá, že všude, kde se v tomto předpise pojednává o vojácích z povolání, je třeba jimi rozumět i důstojníky, praporčíky a poddůstojníky přijaté do další služby.

Vojákem z povolání ve smyslu § 283 odst. 2 písm. a) tr. zák. je proto třeba rozumět i vojáka v další službě.

V další části rozhodnutí se Nejvyšší soud ČSSR zabýval přezkoumáváním ostatních výroků napadeného rozhodnutí.